

SKOVIR

LETO I. LJUBLJANA, DNE 17. NOVEMBRA 1928. ŠTEV. 22.

Izhaja vsako drugo soboto. — Stane četrtletno 15 Din itd. — Posamezna številka 3 Din.

Upravništvo in uredništvo: Ljubljana-Rožna dolina, Cesta II 18. — Ček. račun št. 10.995.

NEZAUPLJIVI LJUBIMEC.

«Vidiš, Janko, kako jasno je zapisano v mojih očeh, da te ljubim?»
«Zapisano je že, zapisano, ali to pisanje ima preveč slovniških napak...»

Ahacl se iz vinam putrošta

Martina v nedelja Sluvenec smo slavil
in britofe gosje smo z vinam zalil.
De štiklci gosji so not kar plavál,
vesél alkahula smo se nadevál.

Tku narodna soja dovžnost smo nardil,
za narod smo pjan mal pu cest se valil.
Sluvsenska prastara je narodna šega,
de žret ga nehaš, ku do grla ti sega.

Sej zadnč v kotét celó kinstlarja dva,
ki ljudskega nosta u duši duhá,
ku sraki ubstreleni divji sta vpila,
k za enkrat duha kar v želoc sta nosila.

Je lepo, če je kinstlar tko povhn duhá,
de tóbogan lohka pulcaj z nim igra.
Je lepo, če pr nas se vse z vinam začejna,
špiracija vlika tko nkol te ne jejna.

V pundelek strašansk revulcjon je groziv,
Korošč je plakate rapalske pleniv.
Sej grozn nevarn plakati so bli,
Taljanu preveč b razburili kri.

Če tovče Taljan nas ku osle pusod,
to lohka nardi, ku mugočn je gspud.
Zato je tud našga pulcaja dovžnost,
če koštát včas pendreka dá nam sladkost.

Zakva le se človek b dondones jeziv,
frderbváv b si zdravje in se žalostiv!
Baraba Ahacl se nkol ne jezi,
rať pjan ti vse štiri ud sebe moli.

Zakva b se jeziv, če nam davkov preveč
nametov ublastn udbor je prek pleč!
Do smrt prov zagvišn ne bomo umrl,
pu smrt pa tku vragi nas boja tam cvrl.

Nista razumela.

Dva italijanska prekupčevalca Žovani in Frančesko iz Trsta sta bila po opravkih v Ljubljani ter sta bila končno od trgovca, ki je imel z njima posle, povabljena k domači večerni prireditvi. Ker nista bila baš preveč v žlahti s snago, jima je sluga na diskreten način povedal, naj za to priliko vsaj menjata srajci.

Temu sta se oba nesrečna Italijana vpričo sluge silno začudila in je dejal Žovani: «Ali ti ga je čudna maledeta Lubiana! Kaj ga bo imel sinjor profit od tega, če ga bom oblekel jaz Frančeskovs srajca, a Frančesko moja srajca...»

Ideal žene.

«Zaželel sem si ženo, ki bi imela naslednje tri vrline: v kuhinji kuharica, v salonu dama, v spalnici kokota.»

«No, pa ste si našli tako ženo?»

«Da, toda vse tri čednosti so se nekoliko pomešale. V kuhinji je dama, v salonu kokota, v spalnici pa kuharica.»

Med prijateljicami.

Gospa Brencljeva: «Poznate novi institut za negovanje lepote?»

Gospa Sršenova: «Da, tudi jaz sem zahajala tja pol leta.»

Gospa Brencljeva: «No, že vidim, da se ne izplača...»

Dr. Korošec udarja jezen z nogo: «Res je, ta zakon je krivičen in nazadnjaški!»

Nebeški ventilator.

Gospa Suzana, kakor pravijo, ni bila najvzlednejša boljša polovica svojega moža. Zato ni bilo čudno, da je bil njen mož Pankracij neprestano hudo in prehudo ljubosumen. Pa je usoda hotela in se je zgodilo, bojda prav na neki pregrešni poti, da se je lepa Suzana nevarno prehladila.

Tako hudo ljubosumen je bil Pankracij, da je celo, ko je Suzana umirala, zahteval od nje, naj mu vsaj sedaj pove, ali mu je bila res vedno zvesta.

«Naj se v grobu obrnem, če sem te kedaj varala», je dejala Suzana in umrla.

Pretekla so leta in tudi Pankracija je doletela usoda, da je moral zapustiti dolino solz. Ko je Pankracij prišel pred nebeška vrata, je bilo njegovo prvo vprašanje, ki ga je stavil svetemu Petru, kako je z njegovo ženo Suzano.

«Suzana, Suzana?» je premišljal Peter. «Se že spominjam. Tako hitro se je obračala v grobu, da jo sedaj uporabljamo za nebeški ventilator...»

Natura.

Gospod in gospodična počivata po izletu sama vrhu gore. Silna vročina. Gospod sleče suknjič in telovnik. Gospodična vrže raz sebe, kolikor največ sme, da se preveč ne pregreši proti morali. Oba sedita, molčita in gledata v dolino, včasih pa tudi drug na drugega.

Počasi preseka molk gospodična: «Na kaj mislite, gospod?»

«Na isto kakor Vi», odvrne gospod.

«O, vi nesramnik...» se razjezi deklica.

Griža.

«Čuješ, Melhijor,» je dejal gospod Gašper svojemu najboljšemu prijatelju. «naš Miha ima grižo. Naša kuharica je tudi imela grižo in mladenič je priznal, da jo je poljubil.»

«Torej je siromak bolezen nalezel», je menil prijatelj Melhijor.

«To je strašno,» je nadaljeval Gašper, «tudi jaz sem jo poljubil.»

«Torej boš tudi ti zbolel.»

«Strašno! Baš davi sem poljubil svojo ženo. Sedaj bo tudi ona zbolela za grižo.»

Tedaj pa je skočil prijatelj Melhijor ves preplašen pokoncu: «Ta je lepa! Tedaj sem se tudi jaz nalezel griže.»

Najnevarnejša bolezen.

Jurist (vpraša medicenca): «Ali veš, katera bolezen je najnevarnejša?»

Ta mu našteva vse mogoče smrtonosne bolezni, toda nobena se ne zdi juristu dovolj nevarna. Končno reče jurist: «Ljubezni!»

«Kako?»

«Ker ležeta kar dva v posteljo!»

Starinoslovec.

Antikvar: «Tu imam originalen Homerjev rokopis.»

Profesor starinoslovec (ga pozorno ogleduje): «Glej, glej! Toda čudno se mi zdi, da ni poznal pravopisa. Piše namreč besedo artilerija z dvema l...»

ZGODBE KUCHARICE MICE MATIČKOVI DOLGOVI.

*Denarcev je vsoto za delo prejel
in koj plačevati dolgove začel.
Ne spomni Matiček na dolg se le eden.
Zaman svoj spomin nateguje zdaj beden.*

*Na svet je ves jezen, preklinja hudó,
po glavi se tolče z junaško pestjó.
«A kaj je s ‚Skovirjem?› iz kuhinje Mica
zapela je nežno na mah krasotica.*

*Za glavo prijemlje se, puli lasé,
zaman siromaček možgane si tre.
A ker poštenjak on in mož je časti,
odkriti pozabljen svoj dolg si želi.*

*Široko so usta se fantu odprla
in jeza v njegovi je duši umrla.
«Seveda, saj plačan še ni naš ‚Skovir‘.
Grem plačat takoj ga, da v srcu bo mir!›*

PORAVNAJTE NAROČNINO !

Predsednik ljubljanskega oblastnega odbora dr. Natlačen: «Od vruga je tale Janez, da še ni poginil pod to težo. Ker pa še miha, mu bom naložil še tole kišto.»

Jasno ko beli dan.

Teodor se je oženil pred leti z vdovo Valpurgo, ki je imela dvajsetletno hčerko Dorotejo. Teodorjev oče se je zaljubil v deklico Dorotejo in se poročil z njo. Tako je postal Teodorjev oče Hilarij Teodorjev zet in Teodorjeva pastorka njegova mati kot žena njegovega očeta.

Kmalu nato je rodila Teodorjeva žena sinka; ta je bil torej svak Teodorjevega očeta in obenem njegov stric — kot brat Teodorjeve mačehe. Nato je rodila Teodorjeva mačeha, ki je bila obenem Teodorjeva pastorka, dečka, ki je bil Teodorjev brat, obenem pa tudi njegov vnuk. Teodor sam je bil mož svoje žene in njen vnuk — kot sin njenega zeta. Teodorjeva žena je bila njegova mačehna babica — kot mati Teodorjeve mačehe. In ker je mož mačehne babice očimski dedek, je bil Teodor svoj lasten očimski dedek.

Starost se mora spoštovati.

Gostilničar: «Priporočam vam to gosjo pečenko gospod. Pred njo se morate odkriti!»

Gost (ko je pokusil): Prav imate, starost moramo spoštovati.»

Drugače ne gre.

Rafael in Gabriel sta prispela pozno ponoči v Ljubljano in sta dobila v hotelu eno samo sobo z eno samo zelo ozko posteljo. Ker sta bila utrujena, ni kazalo drugo, kakor da sta legla oba v tesno ležišče.

Rafael je kmalu zaspal, toda Gabriela je ozka postelja hudo razburjala. Skušal se je obrniti, a ni šlo. Zaradi tega je vstal.

«Kam greš?» ga je vprašal Rafael, ki se je zbudil.

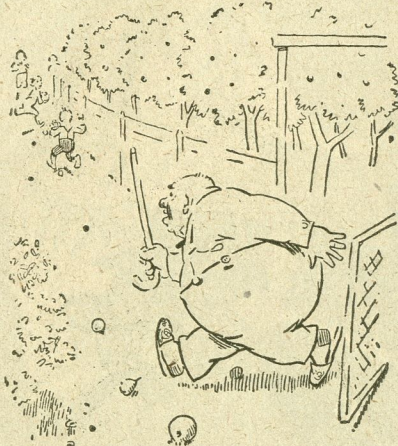
«Grem se malo obrniti», je menil Gabriel.

Ne bo potrebno.

Žena (ne baš lepotica): «Gašper, na vsak način boš moral dati napraviti zaveso na oknu kopalnice, zakaj na nasprotni strani stanuje sedaj mlad mož, ki lahko vidi sem, kadar se kopam.»

Mož: «Mislim, mislim, če te bo enkrat videl, si bo dal napraviti zaveso on...»

POTEPINA.

Gospodar: «Salamenska paglavca, ali sta mi že očistila čevlje?»

Paglavc: «Tako! Sva že pri drugem čevlju.»

Gospodar: «Kje imata pa prvega?»

Paglavc: «Prvi bo prišel šele na vrsto, ko bo drugi gotov...»

Pri šolski telovadbi.

Učitelj telovadbe je kazal učencem razne telesne gibe, med drugim tudi vajo, kako je treba premikati noge pri vožnji s kolesom.

Dečki so se morali pri tej vaji vleči na hrbet ter so brcali, da je bilo veselje. Naenkrat pa je Nace sredi brcajočih nog nenadoma prenehal premikati krače.

«Kaj pa ti, Nace», se je razjezil učitelj, «ali se ne boš vežbal naprej?»

«Bom, bom, gspud učitelj,» je odvrnil Nace, «zdej se mal furam frajrlavf...»

Najdaljši dnevi.

Učitelj: «Janezek, kdaj so dnevi najdaljši?»

Janezek: «Koncem meseca, gospod učitelj.»

Učitelj: «Zakaj?»

Janezek: «Naša mamica vedno pravi, da ti zadnji dnevi do prvega ne minejo zlepa.»

Najpametnejši.

Nadzornik (vpraša Pepčka): «Kdo je najpametnejši v vašem razredu?»

Pepček: «Kocmurjev Francek, ker zna mi-gati z ušesi.»

Slavkova modrost.

Mali Slavko je med poukom vedno nemiren in poreden. Končno se učiteljica naveliča njegove neubogljivosti, pa mu reče: «Samo osem dni bi hotela biti tvoja mati!»

Slavko nekaj časa tiho sedi, nato pa pravi: «Bom enkrat govoril o tem z očetom. Morda se bo dalo kaj napraviti...»

Pri verouku.

Katehet: «Tonček, povej, zakaj je dal Bog Adamu Evo za ženo!»

Tonček: «Da bi mu šivala gumbe, gospod katehet!»

Katehet: «Kako?»

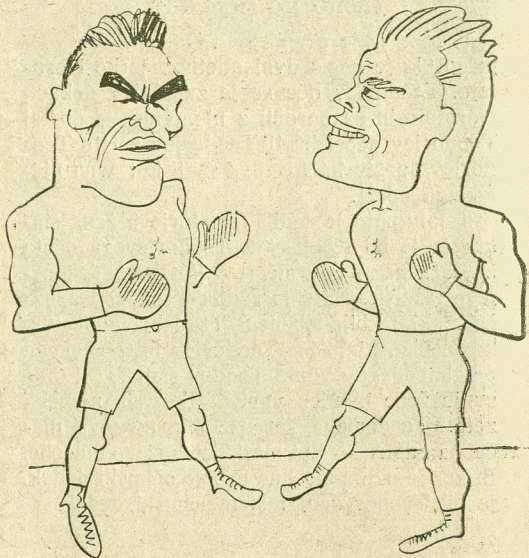
Tonček: «No, seveda! Če mojemu očetu manjka gumb pri srajci, vedno vpije: ‚Za vraga, zakaj pa imam ženo!‘»

Pomoč je lahka.

«Možek, ne morem spati, neprestano me grize bolha!»

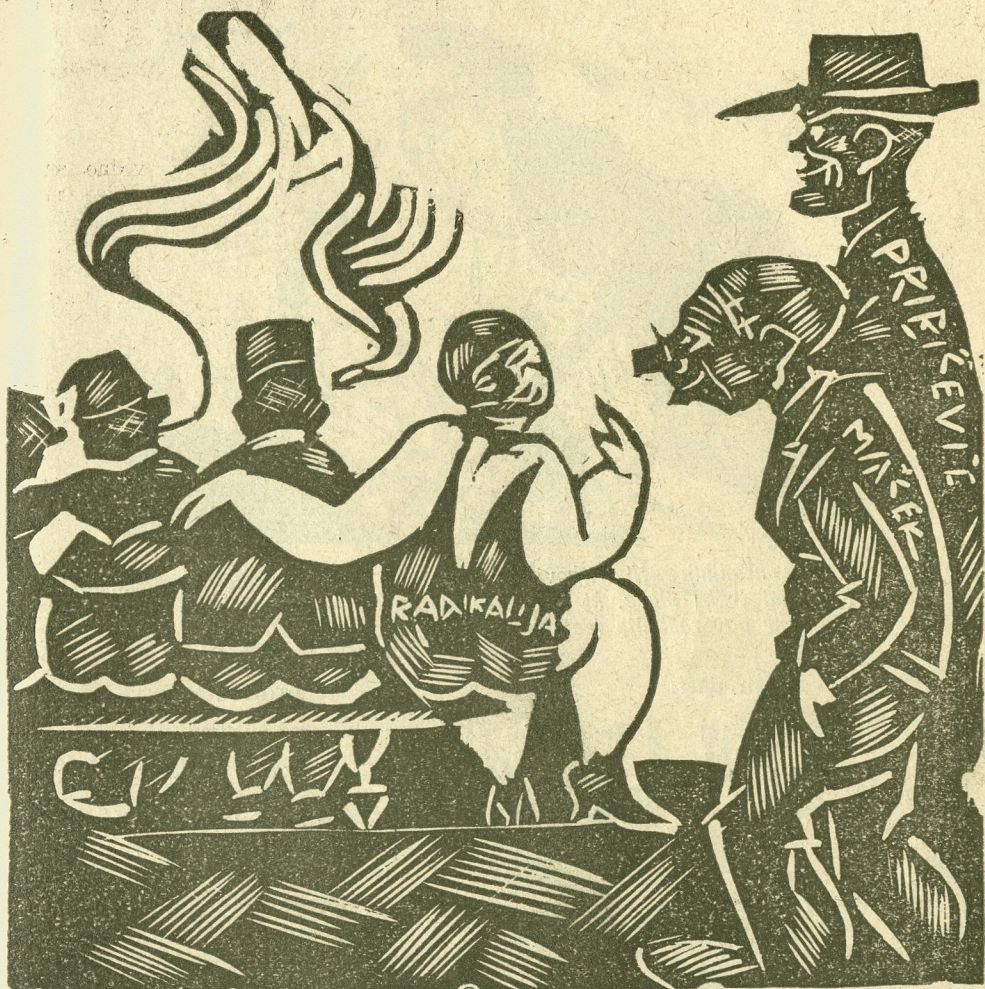
«Prižgi luč! Ko te bo bolha videla, bo takoj zbežala!»

STRAŠNO STA MOČNA.

A: «Tako sem močan, da sem nedavno vrgel nekoga več metrov v zrak.»

B: «Kaj to! Jaz sem nekoga s tako močjo pognal v zrak, da sploh ni več padel na tla.»

Radikalija se je naveličala svojih sedanjih kavalirjev, a se zastonj ozira po drugih...

Osrečevalec.

Melhijor (ženitovanjski posredovalec):
«Danes sem osrečil pet ljudi.»

Gospod: «Kako to?»

Melhijor: «Dva para sem spravil skupaj.»

Gospod: «To so vendar le štirje ljudje.»

Melhijor: «Kaj mislite, da sem jaz delal to zastonj?»

Ženska skrb.

Žena: «S tole obleko ne morem nič več v gledališče v parter: tam jo poznajo že vsi ljudje.»

Mož: «Potem pojdi na galerijo. Tu boš lahko še pol leta najelegantnejša.»

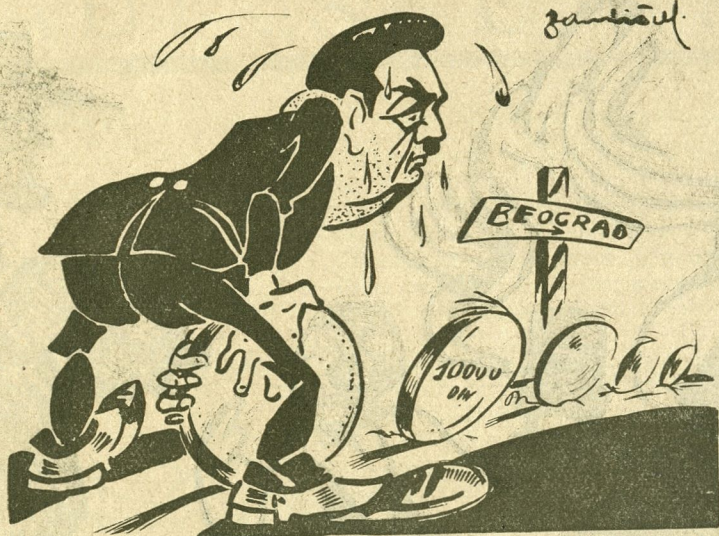
Ljubezen in bogastvo.

Marko: «Dragi prijatelj, izbirati imam med dvema nevestama, in sicer med deklico, ki jo ljubim, ter bogato vdovo, ki mi ne ugaja... Kaj bi mi svetoval?»

Matej: «Ljubezen je vir vse sreče. Ljubezen napravi iz siromaštva bogastvo, trud spremeni v užitek, zemljo v nebesa...»

Marko: «Dovolj, dovolj! Poročil se bom s siromašno deklico.»

Matej: «Poštena beseda! Prosim te pa, da mi ob priliki daš naslov one bogate vdove...»

Direktor Poštne hranilnice Nedeljković: «Bre, tako sem se zmučil od centraliziranja denarja in od težke plače, ki jo prejemanj iz teh novcev, da bo treba prečane, te brezobzirne povzročitelje mojega potu, amputirati!»

Mišja past.

Ženka: «Možek, ti pač ne moreš trditi, da sem letala za teboj, da bi te vlovila v zakonski jarem!»

Možek: «Seveda ne! Saj tudi past ne leti za mišjo pa jo vendar ujame...»

Vzdih.

«Če kaj najdeš, moraš vrniti. Kar pa izgubiš, ti nihče več ne prinese nazaj.»

Posmrtno sosodstvo.

Trije Šiškarji si krajšajo čas z razpravo o smrti, življenju in slavi zemljanov.

«Prav rad bi bil», reče Kislin, «po smrti pokopan poleg Prešerna. Ob raznih obletnicah velikega pesnika pridejo ljudje k pesnikovemu grobu in prinesejo toliko vencev, da jih morajo zaradi pomanjkanja prostora nekaj zdevati na bližnje grobove. Tako bi bil tudi jaz deležen cvetja.»

«Meni bi pa bolj ugajalo sosodstvo Aljaževu», ugovarja Svetlin. «Kadar bi bila kaka Aljaževa obletnica, bi prišli h skladateljevemu grobu pevci in lepo zapeli. Tako bi lahko večkrat poslušal petje.»

«Jaz bi pa najrajši počival poleg Ite Rine», izjavlja Smodin.

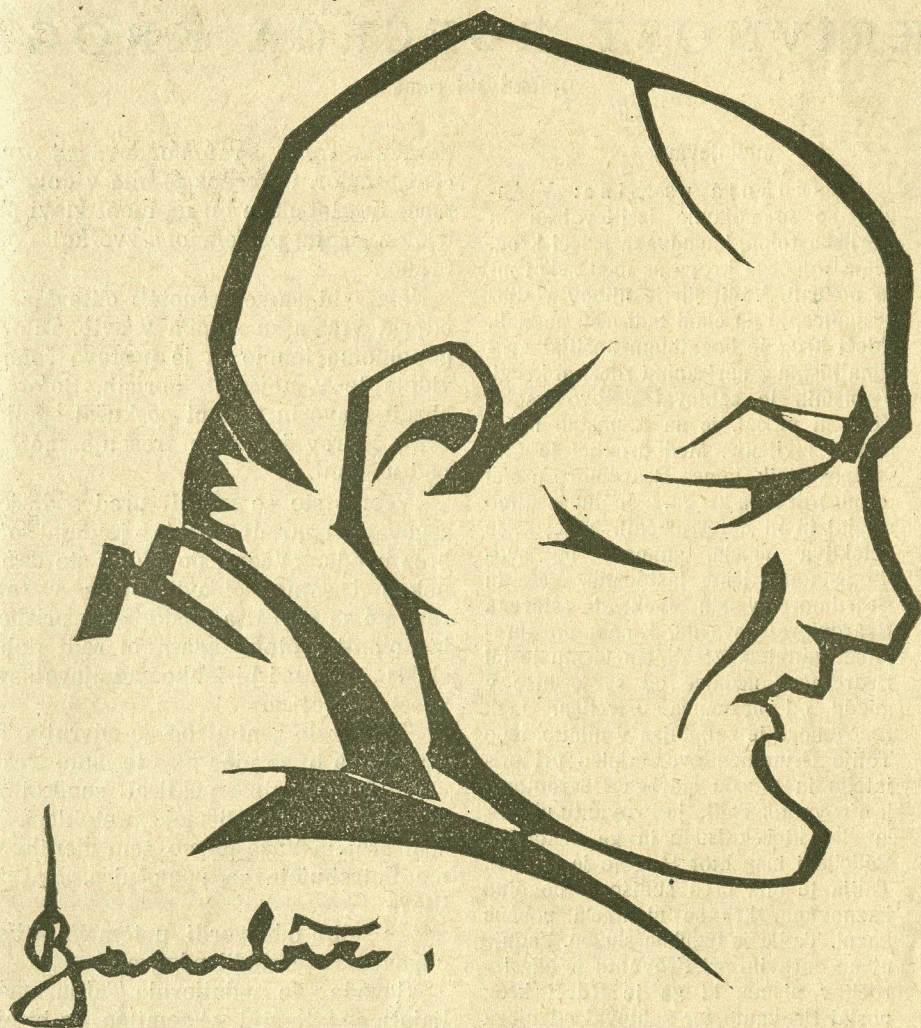
«Kako?» vzklikneta Kislin in Svetlin. «Ona vendar še živi.»

«Saj prav zaradi tega», se odreže Smodin.

Mala razlika.

«Tvoja obleka, draga Pavla, je strašno enostavno narejena.»

«Tvoja obleka pa, draga Marička, je enostavno strašno narejena.»

Angelo Cerkvenik
pisatelj.

Strah pred resnico.

Po plesni prireditvi se zbere družba moških okrog mize, naroči vina in začne modrovati. Na dnevnem redu sta, seveda, ženska in njena lepota.

«Kaj je pri ženski najlepše?» vpraša Izidor.

«Najlepše pri ženski je nedvomno noga», izjavi Timotej.

«Po mojem mišljenju je najlepši del telesa pri nežnem spolu roka», ugovarja Valentin.

«Še lepši so boki», zatrjuje Flórijan.

«Kaj pa usta, nežna ženska usta?» poudarjajoče vprašuje Silvester.

«Otroci, napravite konec debati», se razjezi stari Ulrik, «sicer bo kdo povedal še resnico...»

Protistrup.

Sodnik: «Zakaj ste pobegnili svoji prvi ženi?»

Jaka: «Ker je zastrepila vse moje življenje.»

Sodnik: «Kako ste po teh žalostnih izkušnjah mogli poročiti drugo žensko?»

Jaka: «Kot protistrup!»

SKRIVNOST RDEČEGA KROGA

Detektivski roman.

(IV. nadaljevanje.)

Dosedanja vsebina: V Angliji se je pojavila izsiljevalska in morilska tolpa, imenovana Rdeči krog. Člani Rdečega kroga se med seboj niso poznali. Vodil jih je njihov vodjaneznaneec, ki ga člani tudi niso poznali. Rdeči krog je bogatinom pošiljal grozilna pisma z narisanimi rdečimi krogi. V pismih je zahteval gotovo vsoto. Kdor ni plačal, je na tajnosten način izgubil življenje. Med drugimi je tudi veleposestnik James Beardmore prejel pismo Rdečega kroga, a se mu je samo smejal in ni hotel plačati. Najel si je detektiva Yaleja, znanega po svojih psihometričnih lastnostih, Yale in Beardmorejev sin Jack sta starega Beardmoreja svarila. Kmalu po sprejetem zadnjem grozilnem pismu je bil Beardmore nedaleč od svoje hiše v gozdu od neznanca ustreljen. Jack Beardmore je zaljubljen v mlado, lepo Talijo Drummondovo, tajnico pri prijatelju in sosedu starega Beardmoreja Froyantu. Talija je Froyantu ukradla zlat kipček Bude in ga zastavila. Policijski inšpektor Parr jo je izsledil. Talija je bila pred sodiščem pogojno kaznovana, ker še ni imela nobene kazni. Talija je izgubila službo. Zadnje njeno opravilo pri Froyantu je bila izročitev pisma, ki ga je Rdeči krog poslal Froyantu ter zahteval od njega 40.000 funtov. Talija je ob prihodu izpred sodišča dejala Jacku, naj se več ne bavi z njo. Inserirala je v časopisu, da išče službo. Njena gospodinja ji je odpovedala stanovanje. Istega večera je prejela Talija poziv Rdečega kroga, naj stopi v njegovo službo. Talija je tak poziv pričakovala. V pismu, ki ga je prejela, je bil naznačen kraj, kamor bo prišel ponjo skrivnosten avto.

11.

Priznanje.

Tri minute pred deseto uro naslednjega večera se je počasi pripeljal zopet avto v Steyne Square in obstal na oglu Clarges Streeta. Malo minut pozneje je

korakala Talija Drummondova na označeni prostor. Oblečena je bila v dolg črn plašč in klobuk je bil na njeni glavi pritrjen z gostim pajčolanom, zvezanim pod brado.

Ne da bi samo trenotek oklevala, je odprla vratca in stopila v avto. Bilo je popolnoma temno in je postavila šoferja videla le v nejasnih obrisih. Šofer ni obrnil glave in tudi ni poskušal speljati avta, čeprav je čutila tresenje motorja pod nogami.

«Včeraj ste se morali pred sodiščem zagovarjati zaradi tatvine,» je dejal šofer brez uvoda. «Včeraj popoldne ste dali v nekem časopisu objaviti oglas, v katerem ste se izdali za damo, ki je prispela iz kolonij. Potom oglasa bi radi dobili službo, v kateri bi lahko nadaljevali svoj posel kot tatica.»

«To je zelo zanimivo,» je odvrnila Talija, ne da bi se njen glas le malo tresel. «toda Vi me niste poklicali semkaj, da bi mi pripovedovali mojo preteklost. Ko sem prejela Vaše pismo, sem menila, da me potrebujete za pomočnico. Kaj želite?»

«Če želim odgovoriti, potem Vam bom odgovoril,» je sdledil odgovor.

«Seveda,» je nadaljevala Talija, smehljajoča se v temini. «Vzemimo, da bi bila stopila v zvezo s policijo in prišla semkaj s Parrom in s spretnim Yalejem?»

«Potem bi sedaj ležali mrtvi na poti,» je bil miren odgovor. «Gospodična Drummondova, jaz Vam hočem priskrbeti lahek zaslužek in izvrstno službo. Nimam prav ničesar proti temu, da se v prostem času bavite z opravlki, ki so Vam ljubi, toda Vaša glavna naloga bo, služiti meni. Ali razumete?»

Talija je prikimala, a ko se je spomnila, da je ni mogel videti, je rekla: «Da.»

«Za vse, kar boste storili, boste dobro plačani. Jaz bom vedno pri roki, da Vam bom pomagal — ali pa Vas kaznoval, če me boste izdali,» je pripomnil. «Ali razumete?»

«Popolnoma», je odgovorila.

«Vaše delo bo kaj preprosto,» je nadaljeval neznani šofer. «Jutri se boste predstavili v Brabazonovi banki. Brabazon potrebuje tajnico.»

«Ali me pa bo tudi sprejel?» ga je prekinila. «Ali se mu moram prijaviti morada pod drugim imenom?»

«Idite tja pod svojim pravim imenom,» je dejal mož nestrpno. «Ne prekinjajte me! Plačal Vam bom dve sto funtov za Vaše opravilo. Tu je denar.» Ponudil ji je preko rame dva bankovca in Taliija ju je vzela.

Njena roka se ga je pri tem slučajno dotaknila in Taliija je začutila nekaj trdega pod njegovim volnenim plaščem.

«Proti kroglam zavarovan telovnik,» si je mislila, potem pa glasno rekla: «Kaj naj rečem Brabazonu?»

«Ne bo potrebno ničesar reči in ne storiti. Vi boste dobivali od časa do časa ukaze. To je vse,» je kratko pripomnil.

Nekaj minut pozneje je sedela Taliija Drummondova v kotu avta, ki jo je peljal nazaj v Lexington Street. Za njo, v mali razdalji, je sledil drug avto, ki je vravnal vožnjo po avtu, ki je vozil Taliijo, in ga ni nikdar prehitel, niti na oglu ceste, kjer se je nahajalo Talijino stanovanje. Ko je Taliija odklenila hišna vrata, je bil inšpektor Parr le kakšen ducat korakov oddaljen od nje. Če je vedela, da jo opazujejo, potem vsekakor tega ni dala razumeti.

Parr je čakal samo nekaj minut ter opazoval hišo od nasprotni strani. Ko se je zasvetila luč iz enega gornjih oken, se je obrnil in šel nazaj k svojemu avtu, ki ga je pripeljal tako daleč proti vzhodu.

Pravkar je nameraval odpreti vrata avtomobila, da bi vstopil, ko je prišel mimo po poti nekdo, ki je imel visoko zavihan ovratnik in je hitro stopal, toda inšpektor ga je spoznal.

«Flush», je zaklical in mož se je obrnil.

Bil je majhen, temen mož z mršavim obrazom in gibčno postavo. Ko je zagledal inšpektorja, se je vidno prestrašil.

«Prosim, prosim, gospod Parr,» je rekel s slabo hlinjeno veselostjo, «kdo bi si mislil, da prihajate Vi tudi v ta od vsega sveta zapuščeni konec!»

CENENO ČEŠKO PERJE!

1 kg sivega opuljenega perja Din 70—, napol belo Din 90—, belo Din 100—, boljše Din 125— in Din 150—, mehko kot puh 200 do 225 Din, boljša vrsta Din 275—. Pošiljatve carine proste. Vzorec zastoj Blago se tudi zamenja in neugajajoče vzame nazaj. Naročila nasloviti samo na.

B. BENEDIKT SACHSEL LOBEZ 22 u PLZNA (Češkoslovaška).

Poštne pošiljke potrebujejo iz Češkoslovaške v Jugoslavijo približno 10 dni.

«Rad bi malo kramljal z Vami, Flush. Ali hočete iti z menoj?»

Bil je to pomemben poziv, ki ga je Flush nekoč že slišal.

«Saj nimate ničesar proti meni, gospod Parr?» je dejal glasno.

«Prav ničesar», je dejal Parr. «Sicer pa se držite sedaj ravne poštene poti. Spominjam se vsaj, da ste mi tistega dne, ko ste zapustili ječo, obljubili to.»

«To je res,» je dejal Flush Barnet in si olajšan oddahnil. «Jaz se sedaj z delom preživljam in se bom kmalu oženil.»

«Kaj vse mi poveste!» je vzkliknil debeli Parr z dobro hlinjenim začudenjem. «Katera pa je, Bella ali Milly?»

«Milly, je odgovoril Flush, na tihem preklinjajoč izvrstni inšpektorjev spomin. »Ona se tudi ne potika več po krivih potih. Uslužbena je v trgovini.

«Točno povedano, v Brabazonovi banki,» je rekel inšpektor in se je obrnil, kakor da se je nenadoma porodila v njem neka misel. «Rad bi vedel, je mrmral, »rad bi vedel, če je to...»

«Milly je popolna dama,» je hitro pojasnjeval Flush. «Poštena nad vse. Niti ure ne bi ukradla, pa če bi bilo od tega odvisno njeno življenje. Ne bi imel rad, gospod Parr, da mislite slabo o njej, ker ni nepoštena. Oba živiva tako, da se najino življenje lahko imenuje pošteno.»

Parrov mirni obraz se je pri smehljanzu zgubančil.

«To so čudovite novosti, ki mi jih pripovedujete, Flush. Kje bi lahko dobil Milly?»

Stanuje v opremljeni sobi na drugi strani reke», je odgovoril Flush z odporom. «Saj menda ne boste začeli mešati starih zadev, gospod Parr?»

«Za božjo voljo, ne, samo malo pokramljal bi rad z njo. Morda —» Parr je okleval, «na vsak način lahko čakam. Zdi se mi, kakor da je hotela božja previdnost, da sem naletel na Vas, Flush.»

Flush pa ni bil tega naziranja, čeprav je navidezno pritrtil inšpektorjevim besedam.

«To je torej», je rekel inšpektor Parr sam pri sebi. Ko je pol ure pozneje naletel v klubu na detektiva Yaleja, mu ni izdal svojega suma. Bilo je čudno dejstvo, da Parr ni hotel omeniti Yaleju niti tajnega razgovora Talije Drummondove z neznancem, katerega sicer ni videl, a je vendar uganil, s kom je govorila. Tem bolj čudno je bilo to zaradi tega, ker sta oba moža obravnavala skrivnost Rdečega kroga.

Utemeljena ljubosumnost.

«Ti si strašno ljubosumen...»

«Saj imam tudi povod za to.»

«Ne vem, zakaj.»

«No, ker me več ne prosiš za denar...»

Oba moža sta se odpeljala naslednjega jutra zgodaj v malo podeželsko mesto, kjer je bil zaprt Ambrose Sibly, po poklicu mornar, ki je bil obtožen umora. Na svojo nujno prošnjo je dobil Jack Beardmore dovoljenje, da ju je smel spremljati, čeprav ni smel prisostvovati razgovoru, ki sta ga imela oba detektiva, Parr in Yale, s čemernim možem, ki je umoril Jackovega očeta.

Sibly se je izkazal kot močan, neobrit možak, pol Škot pol Šved. Znal ni ne čitati ne pisati in je imel že prej opravka s policijo. To je dognal Parr na policiji, kjer so imeli odtise njegovih prstov.

Spčetka ni hotel Sibly priznati ničesar. Posrečilo pa se je prej Yalejevemu spretnemu zverženemu zasliševanju kakor pa Parrovemu prizadevanju, da je mož končno priznal svoj zločin.

«Da, umoril sem ga», je rekel končno.

Sedeli so v ulici in oficijelen stenograf je zapisal njegovo priznanje.

«Dobili ste me, a to se ne bi nikdar zgodilo, če ne bi bil pijan. Ker sem že enkrat to priznal, lahko tudi priznam umor Harryja Hobbsa. On je bil leta 1912. z menoj na «Oritiangi» — obesijo me vendar lahko samo enkrat. Usmrtil sem ga in ga vrgel preko ladijskega krova zaradi neke ženske, na katero sva naletela v Newport Newsu. To je bilo v Ameriki. Povedati Vam hočem, gospodje, kako se je zgodil umor Beardmoreja. Pred kakšnim mesecem sem zamudil svojo ladjo in sem se podal v Mornarski dom v Wappingu. Tam so me vrgli ven, ker sem bil pijan. Razen tega sem še prejel teden dni zapora. Ko bi me kaznovali vsaj za mesec dni, potem sedaj ne bi bil tukaj. Nekega večera, ko sem prišel iz ječe, sem hodil tam okrog, popolnoma suh in strahovito žejen. Po vrhu tega me je še bolel zob —»

Parr je pogledal Yaleja in ta se je smehljajal.

Korakal sem po poti, iskal čike in mislil le na to, kako bi prišel do jedi in prostorčka, kjer bi mogel spati. Začelo je deževati. Zdelo se mi je, da bom moral še eno noč prebiti na cesti, ko sem naenkrat zaslišal glas, ki mi je zaklical v uho: «skočite noter!» Ozrl sem se okrog. Poleg mene na vozni cesti je stal avto.

Nisem mogel verjeti svojim ušesom. Tedaj je dejal mož v avtu še enkrat: „Skočite noter. Vas mislim, da“, in neznanec je imenoval moje ime. Vozila sva se nekaj časa okoli, ne da bi mi mož kaj rekel, in opazil sem, da se je izogibal vseh cest, ki so bile svetle.

Čez nekaj časa je ustavil voz in mi začel pripovedovati, kdo je. Lahko Vas zagotovim, da sem se začudil. On je poznal vso zgodovino mojega življenja. Vedel je celo za zadevo s Harryjem Hobbsom — jaz sem bil zaradi tega umora pri sodni obravnavi oproščen — in potem me je vprašal, ali hočem zaslužiti sto funtov šterlingov. Pripovedoval mi je, da živi na deželi star gospod, ki mu je napravil mnogo škode in katerega bi rad odstranil. Spočetka nisem hotel imeti s tem nobenega opravka, toda on mi je prigovarjal in rekel, da me lahko da zaradi umora Hobbsa zapreti... in da mi bo po izvršenem činu dal kolo, s katerim bom lahko zbežal. Končno sem njegovo ponudbo sprejel.

Teden dni pozneje me je po dogovoru poiskal z avtom v Steyne Square ter me je informiral o vseh potrebnih podrobnostih. Prišel sem na Beardmorejevo posestvo v somraku in se skril v gozdu. Neznanec mi je rekel, da gre gospod Beardmore vsako jutro na sprehod skozi gozd in da naj se v gozdu tekom noči pripravim za umor. Nisem bil niti eno uro v gozdu, ko me je nekaj silno prestrašilo. Slišal sem, da se nekdo blizu mene premika. Mislim, da je bil kak gozdni čuvaj. Bil je velik možak, toda videti sem ga mogel samo za hip.

Mislim, to je približno vse, gospodje. Seveda, naslednjega jutra je prišel stari Beardmore v gozd in jaz sem ga tam ustrelil. Ne spominjam se mnogo na podrobnosti, zakaj bil sem takrat pijan, ker

Težek primer.

Zdravnik dobi pri večerji pismo, podpisano od dveh kolegov: «Prosiva, pridi hitro v kavarno na tarok, manjka nama tretji mož.»

«Draga Marica», se obrne zdravnik k svoji ženi: «Nemudoma moram z doma. Težek primer bolezni! Dva zdravnika sta že tam...»

sem vzel s seboj v gozd steklenico whiskyja. Vendar sem bil dovolj trezen, da sem sedel na kolo in se odpeljal. Gotovo bi me nikdar ne izsledili, če ne bi bilo pijanosti.»

«Ali je to vse?» je vprašal Parr, ko so priznanje še enkrat prečitali in je Sibly, nezmožen pisanja, za podpis napravil krevljast križ.

«To je vse», je rekel mornar.

«In Vi ne veste, kdo Vas je najel?»

«Nimam niti najmanjšega pojma. Nekaj pa bi Vam lahko povedal o njem», je dejal čez nekaj časa. «Imel je navado, da je uporabljal neko besedo, ki je nisem prej še nikdar slišal. Nisem dobro vzgojen vendar sem opazoval, da uporabljajo gotovi ljudje gotove besede, ki so se jim priljubile. Imeli smo starega kapitana, ki se je vedno posluževal besede ‚bolesten‘.»

«Katera beseda pa je bila?» je vprašal Parr.

Mož se je popraskal po glavi.

«Ko se bom spomnil, Vam bom povedal», je odgovoril in detektiva sta ga prepustila razmišljanju, ki ni bilo prav bujno, zato pa neprijetno.

Štiri ure pozneje je prinesel jetniški paznik Siblyju jed. Možak je ležal na postelji in paznik ga je potresel za rame.

«Zbudite se», je rekel, toda Ambrose Sibly se ni mogel več zbuditi.

Bil je mrtev.

Kozarec, napol z vodo napolnjen, je stal poleg njegove postelje. Mož je hotel najbrže pogasiti žejo. V vodi so odkrili toliko količino modre kisline, da bi z njo mogli usmrtiti petdeset mož.

Inšpektorja Parra strup ni zanimal toliko, kolikor mali rdeči krog na koščku papirja, plavajočem na vodi v kozarecu.

(Dalje.)

Točno pojasnilo.

A.: «Kje se tu dobijo vozni listki?»

B.: «Pri blagajni.»

A.: «Kje je blagajna?»

B.: «Kjer se dobijo vozni listki.»

Vzdih ob zlati poroki.

On: «Danes pred petdesetimi leti je bil zadnji dan. Tedaj je bil še čas, da bi si bil premislil.

Dragi gospod, jaz imam vse lastnosti, da osrečim moža.»

«Verjamem, verjamem... Toliko imate teh lastnosti, da lahko osrečite še več mož...»

TUJI HUMOR

«Kaj rečete k govorečemu filmu? Sedaj dobite v kinu nekaj za vid in nekaj za sluh.»

«Dobro. Potrebujemo še samo filme, pri katerih bi tudi okus prišel na svoj račun.»
(«Judge.»)

* * *

«Ali Vaša soproga še vedno toliko go-drnja nad Vami?»

«Da, da... samo ona to imenuje sedaj psihoanalizo.»
(«Fun.»)

* * *

V najdivjejšem zapadu Amerike, v Arkansasu, se je zagovarjal pred sodiščem mož zaradi težje telesne poškodbe. Državni pravdnik je predložil porotnikom kot corpora delicti orožje, katerega se je bil posluževal obtoženec: ogromen revolver na šest streliv, motiko in železen drog.

Zagovornik pa je s svoje strani produciral orožje, s katerim se je bil branil ranjenec: puško za šrekle, sekiro in gnojne vile.

Porotniki so se umaknili k posvetovanju in je njihov predsednik javil: Porotniki so zbrali sto dolarjev ter prosijo tožnika in obtoženca, naj jim za ta denar še enkrat predvajata boj.

(«Charleston Courier.»)

* * *

Gospodična Lo stoji pred kletko: «Kako človeški izraz obraza ima! Kaj bi dejal ta gorila, če bi znal govoriti?»

«Rekel bi: Milostiva gospodična, jaz sem šimpanz!» je dejal skromno poleg gospodične stoječi mož.
(«Jugend.»)

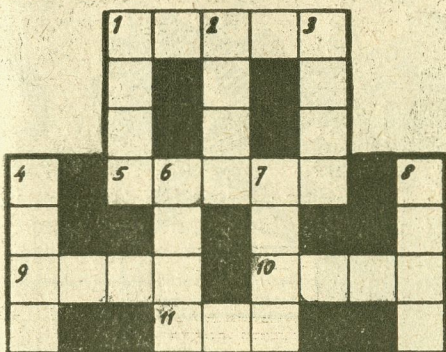
* * *

«Vi ste mi vendar hoteli dati doklado.»

«Da, če bi bil z vami zadovoljen.»

«Zakaj niste zadovoljni z menoj?»

«Ker hočete doklado!» («Pasquino.»)

Vodoravno: 1 slovansko moško ime, znano zlasti med Srbi, 5 žensko ime, 9 slovansko moško ime, 10 žensko ime v domači rabi, zlasti med Hrvati, 11 žensko ime, zelo običajno med Slovenci.

Navpično: 1 Slovansko žensko ime, 2 moško ime v domači rabi med Hrvati in Srbi, 3 žensko ime, znano iz Cankarjevih povesti, 4 moško ime, 6 žensko ime v domači rabi, 7 moško ime — evangelist, 8 ime našega praočeta.

* * *

Rešitev dopolnilne križanke v zadnji številki. Vodoravno: jedro, divan, skavt, puder, obilica, Prevôst, Marat, ideal, Titan, sekta. — Navpično: Josip, Drago, vidra, norec, Trident, prizori, odmet, Pirot, tresk, bilka.

Zamuđniki, ne čakajte s plačilom malenkostne naročnine! Poštenjak nikdar ne odlašá! Razumen človek vé, da mora list, ako hoče izhajati, tudi dobiti povrnjene stroške tiska.

KLISÉJE

VSEH VRST, ČRTNE IN AVTOTIPIJE, IZDELUJE PO PREDLOŽENIH RISBAH, PEROPISIH IN SLIKAH ZA NAVADEN TISK ALI ZA FINEJŠO IZVEDBO V ENI ALI VEČ BARBAH TOČNO PO NAROČILU IN V NAJKRAJŠEM ČASU PO NIZKIH CENAH

JUGOGRAFIKA, Ljubljana

tiskovna in založna družba z o. z.

Sv. PETRA NASIP šteV. 23.

Model: «Ko bi pomislila, da je danes petek, ne bi se prišla slikat danes. Kaj resno mislite, gospod slikar, da je petek nesrečen dan?»

Slikar: «Resno, resno, gospodična! Zakaj naj bi, prosim vas, prav petek tvoril izjemo?»

Gobe.

Pri Brdavsovih so dobili na mizo gobjo omako.

«Gob si ne upam jesti», je menil gospod Brdavs napram ženi, «kdo ve, če niso strupene.»

«Moja mama jih je že v kuhinji jedla, pa se ji ni nič zgodilo», je ugovarjala Brdavsovka.

«Veš, veš, tašči, seveda, tudi strupene gobe ne pirdejo do živega. Dajva jih raje poskusiti psu. Če bo poginil, potem niso užitne...»

Čitajte in naročajte „POSREDOVALCA“

list za trgovske in zasebnokupčijske ponudbe, realitetni promet, licitacije in dobave.

Naročnina Din 20.— za celo leto. Izhaja mesečno. Razpošilja se vsem gostilnam, restavracijam in kavarnam brezplačno. Inseriranje v «Posredovalcu» je najuspešnejše. Uprava lista «Posredovalec», Ljubljana, Sv. Petra cesta 18.

«Odkod prihajaš, Branko?»

«Modra ženičica nikdar ne vpraša, kaj počenja njen mož.»

«Modri mož pa, seveda, sme vprašati, kadar njegova žena...»

«Tiho, tiho, modri možje sploh nimajo žen...»

Zajčji junak.

Janko sedi v kavarni. Nenadoma stopi k njemu prijatelj Marko: «Čuješ, doma te žena vara z nekim tvojim prijateljem.»

Razburjen vstane Janko, gre domov in najde pri ženi neznanca prilično mi-

šičaste postave. Junak Janko, ki mu je srce kar otrpnilo od strahu, se obrne in pride nazaj v kavarno: «Čuješ, ti si se zlagal. Saj ni pri njej moj prijatelj nego neki tujec...»